

ГЛАВА БРОЈ НУЛА

Тешко је објаснити како сам се уплео у ову причу. У то време, био сам писац почетник, много ми се идеја мотало по глави, а мало на папиру. Посматрао сам људе, животиње и самог себе, покушавајући да све разумем и претворим у истините, топле и нежне приче.

Због тога је тешко разумети како сам се уплео у ту збрку која није имала никакве везе са оним што сам посматрао. Само знам да сам се уплео и да нисам знао како да се из ње испетљам.

Смешно је то што сам упао у праву збрку, али не и у праву причу. Упао сам *на крај* свих прича.

Сећаш се, зар не? Скоро све бајке за које знаш завршавају се објашњењем да се главна јунакиња удала за принца на белом коњу, и то је то. Живели су срећно до краја живота, и готова прича.

Али шта значи „живети срећно до краја живота“? Да ли то значи венчати се, добити много деце и окупљати породицу на обилним недељним ручковима? Да ли то значи да се срећним људима више не догађају никакве пустоловине? Нема више патуљака, отровних јабука ни кристалних ципелица? Како неко успева да буде срећан без пустоловина?

Није могуће да је то све! Није могуће да су тако чудесни јунаци и јунакиње провели остатак живота посматрајући време како пролази попут какве телевизијске сапунице. Потребно је сазнати шта се догађа после краја.

Дакле, саопштићу ти, на твоје изненађење, да

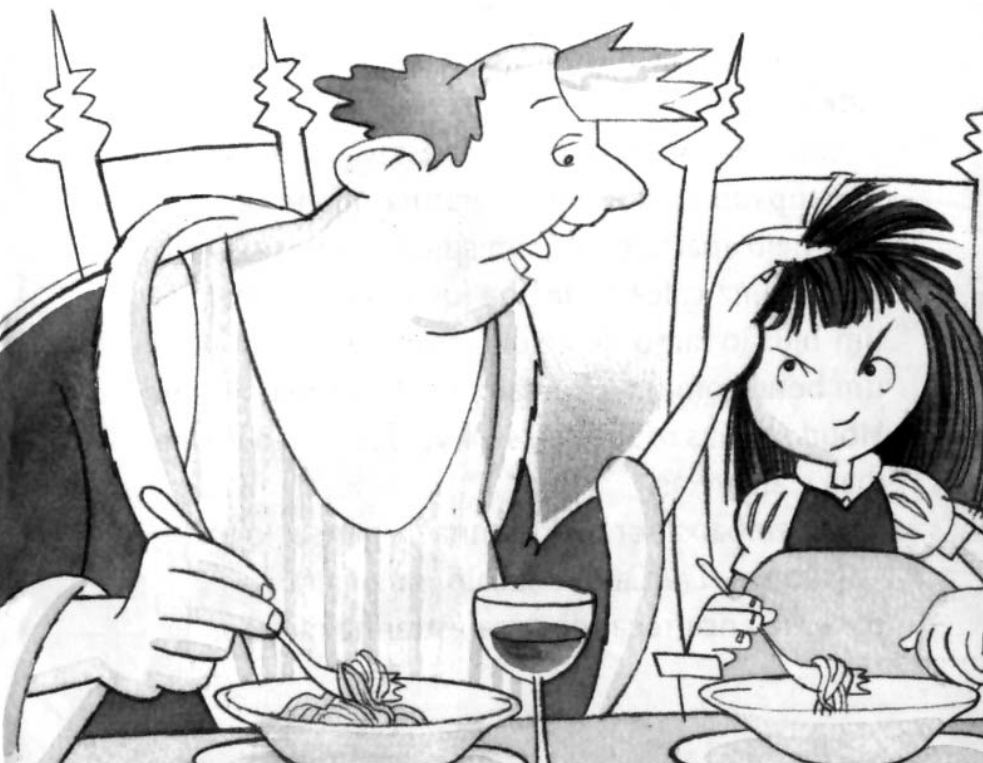

сам ја, сасвим случајно, имао прилику да то и сазнам. И управо то желим да ти испричам.

Када се то догодило? На то је питање такође тешко одговорити. Када су се догађале бајке с принцезама? Види, ја мислим да су се све догађале у исто време, јер све почињу овако:

Била једном једна...

Видиш? Само *једном* и ништа више. Дакле, то потврђује да су све бајке почеле у исто време. А ако су све почеле у исто време, онда су се све завршиле такође мање-више у исто време, зар не?

Е, па, тачно неколико година после оног *једном* почела је и ова прича, или су све остале приче почеле из почетка. А у њима сам овог пута био и ја...

Био сам сâм у свом малом стану, веома закупљен зарезивањем оловака кад је...

Наравно, ти знаш да писци, када им недостаје инспирација, осете неодложну потребу да зарежу оловку, очисте писаћу машину, провере има ли у фиоци довољно папира, виде да ли им је кућна помоћница оставила нешто скувано у фрижидеру, зар не?

Дакле, шта сам хтео да ти кажем? Е, да, био сам изразито закупљен својом књижевношћу када ми је у стан ушла веома необична прилика. На себи је имала уске панталоне, широку сомотску кошуљу, шпицасте ципеле и качкет са дугачком перушком. Подсећао би на Робина Худа да му је одећа била зелена, а не црвена и жута.

– Шпански амбасадор! – одмах сам помислио.

Не. Био је то Каио, лакеј, који је дошао да ми повери један необичан задатак.

Сада сам поново сам са писаћом машином испред себе. Машину сам очистио, оловке сам зарезао, у фиоци има и превише папира, а Жеруза, моја стара кућна помоћница, није ништа оставила у фрижидеру.

Дакле, спреман сам да почнем да пишем причу о Ружници.

Међутим, пре тога, морам да ти испричам како сам упао у ову невољу и на који сам начин сазнао причу о Ружници.

